

sig om det foreliggende Forslag. Jeg forstaar det saaledes, at den ærede Indenrigsminister derigennem ligesom mener, at han maa gøre Bod for, hvad ikke blot han, men hvad hans Forgængere lige siden 1873, kan man vel sige, have syndet ved ikke selv af eget Initiativ at raade Bod paa de Mangler, der efterhaanden maa siges at have vist sig ved den Lovgivning, vi fik i 1873, og som ganske sikkert maa erkendes deri tror jeg den ærede Minister har fuldkommen Ret — for i sin Tid at have været aldeles fortræffelig. Det er efter min Mening saa meget mærkeligere, at de høje Regeringer, som vi have haft siden den Tid, og navnlig i de senere Aar, ikke have beskæftiget sig med dette vigtige Lovgivningsomraade, og det er saa meget mærkeligere, som Danmark sammen med alle de civiliserede Lande har deltaget i internationale Konferencer angaaende dette Spørgsmaal, og særlig i den berømte Konference i Berlin i 1890, der var sammenkaldt paa den nuværende tyske Kejsers Initiativ, en Konference, hvis Arbejder have sat sig Spor ikke blot i de europæiske, men ogsaa i udeneuropæiske Landes Lovgivning, dog navnlig i de europæiske Landes Lovgivning, ja, endogsaa i det Land, der ellers staar som det første paa dette Omraade, nemlig Englands; endvidere i Frankrigs Lovgivning, i Østerrigs, i Sveriges, i Norges samt i allerhøjeste Grad i Tysklands egen Lovgivning. Vi ere alle stærkt tilbøjelige til ved vore Lovgivningsarbejder, navnlig som de fremgaa fra Regeringens Side, at tage Hensyn til, hvad der kommer fra Tyskland. Men det synes, som om den betydelige Lov, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, nemlig Loven af 1ste Juni 1891, er bleven ganske uden Indflydelse paa den danske Regering. Nu hører jeg, og det glæder mig i høj Grad, at Sagen har været under Overvejelse i den senere Tid, altsaa under den nuværende Ministers Ægide, og at man tænker paa at fremsætte Forslag til Forandring i Loven af 1873. Hvis den Debat, der foregaar her i Dag, vilde yderligere forøge Regeringens Tilbøjelighed i den Retning, tror jeg, vi allerede af den Grund maa være de ærede Forslagsstillere taknemmelige.

Jeg skal begynde de Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte med Hensyn til nærværende Lovforslag, med en oprigtig Tak til de ærede Forslagsstillere for, at de overhovedet have interesseret sig for denne Sag. Jeg tror, at det ligger allerede i de Bemærkninger, jeg forud har gjort, at det ikke er for tidligt, men i høj

Grad paa Tide at drøfte Spørgsmaalet, og naar jeg siger Spørgsmaalet, mener jeg overhovedet en Revision af Loven af 1873. Med Undtagelse af de ganske faa Forandringer, Loven af 1889 om Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Maskiner har medført ogsaa paa dette Omraade, have vi jo som sagt staaet uden noget nyt Lovgivningsarbejde her. Kun enkelte Bestemmelser i Politivedtægten — ogsaa der maa jeg samstemme med den højtærede Indenrigsminister — have søgt at gribe ind i disse Forhold, navnlig har den københavnske Politivedtægt søgt at indskrænke Børns Omløben med Varer og med Aviser osv., og jeg tror, den har gjort Ret deri. Men jeg maa desværre sige, at den Tak, som jeg mener, vi alle bør rette til de ærede Forslagsstillere, fordi de have bragt Tanken frem, er rigtignok til en vis Grad utømt med selve dette, at de have bragt Tanken frem. Jeg tror ikke, at det Lovforslag, som her ligger for os, er saa fuldkomment, at det ret vel egner sig til at danne Udgangspunktet for en egentlig Lovgivning paa dette Omraade, og i alle Tilfælde vil det sikkert ikke blive en meget stor eller meget betydelig Del af Lovforslaget, der egner sig til Gennemførelse. Det er ikke mit Ønske her ved en 1ste Behandling at komme med en pindehuggende Detailkritik, hverken af Forslagets enkelte Udtryk eller af selve Bestemmelserne; men der er enkelte Hovedpunkter, som jeg gerne ønskede at behandle. Ved enhver saadan Lov er der to Ting, som man maa lægge Mærke til. Det ene er de reelle Bestemmelser, der opstilles, og det andet er, ved hvilke Midler man vil gennemføre disse Bestemmelser. Jeg vil straks hævde, at det er paa det sidste Punkt, at Forslaget synes at have de væsentligste Brøst, men ogsaa i den første Henseende tror jeg, at det ikke er uden Mangler. Man kan som allerede fremhævet fra den højtærede Indenrigsministers Side med Hensyn til de reelle Bestemmelser vedrørende Indskrænkning i Børns erhvervsmæssige Arbejde ikke andet end sondre mellem de forskellige Grupper af Virksomheder, til hvilke Børn skulle anvendes. Der vil sikkert her i denne Forsamling være en stærk Tilbøjelighed til at sondre mellem Byen og Landet, og jeg tror heller ikke, at dette er helt uden Betydning. Jeg tror, at de Bestemmelser, som her ere foreslaaede, have mere Ærinde til Hovedstaden og de større Byer end til Landet, men selv i de store Byer ville flere af disse Bestemmelser af Befolkningen vistnok blive ansete som særdeles vidtgaaende —